

Sygnatura akt VI Ka 1064/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **14 stycznia 2020** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Marcin Schoenborn

Protokolant Aleksandra Pawłowska

przy udziale Tomasza Międlara Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z.

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2020 r.

sprawy

1. **R. G.** ur. (...) w K.

syna H. i I.

oskarżonego z art. 279 § 1 kk

2. **M. B.** ur. (...) w B.

syna R. i J.

oskarżonego z art. 279 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego M. B. i obrońcę oskarżonego R. G.

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 4 października 2019 r. sygnatura akt II K 617/19

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 i 2 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od oskarżonych R. G. i M. B. na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwotach po 10 zł (dziesięć złotych) i wymierza opłaty za II instancję: oskarżonemu R. G. w kwocie 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych), a oskarżonemu M. B. w kwocie 300 zł (trzysta złotych).

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1064/19		
Załącznik dołącza się w każdym	1			

przypadku. Podać liczbę załączników:		
1.CZĘŚĆ WSTĘPNA		
0.1.Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
wyrok Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 4 października 2019 r. sygn. akt II K 617/19		
0.1.Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		

0.1.Granice zaskarżenia				
0.0.1.Kierunek i zakres zaskarżenia				
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości			
# w części	#	co do winy		
#	co do kary			
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia			
0.0.1.Podniesione zarzuty				
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji				
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu			
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy			

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
1. Ustalenie faktów w związku dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
o.1.Ustalenie faktów				
o.o.1.Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
o.o.1.Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
o.1.Ocena dowodów				
o.o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
o.o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
1.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków				
Lp.	Zarzut			
3.1.	obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegająca na zaniechaniu przeprowadzenia wnioskowanej przez oskarżonego B. czynności konfrontacji jego osoby ze współoskarżonym G. S.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Wbrew twierdzeniu oskarżonego B. akta sprawy nie potwierdzają, by kiedykolwiek				

wnioskował o konfrontację z G. S., w szczególności na etapie dochodzenia i to ze skutkiem negatywnym. Na pewno w postępowaniu sądowym tego rodzaju wniosku nie składał, choć zdawał sobie sprawę z prowadzenia rozprawy głównej pod nieobecność oskarżonego S. i poprzestaniu na odczytaniu jego wcześniejszych wyjaśnień (k. 541-542, 571-572, 616-618). Takiego wniosku nie składała również na żadnym etapie postępowania obrońca z wyboru oskarżonego B., w tym podczas zaznajomienia z materiałami dochodzenia (k. 439). Zdaniem Sądu Okręgowego nie zachodziła również konieczność przeprowadzenia wspomnianej konfrontacji z urzędu przez Sąd I instancji dla wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy istotnych dla prawidłowego ustalenia stanu faktycznego. Podkreślenia wymaga, iż zgodnie z art. 172 kpk osoby

przesłuchiwane mogą być konfrontowane w celu wyjaśnienia sprzeczności. Przepis ten nie nakłada jednak na organy procesowe żadnego obowiązku. Daje jedynie podstawę przeprowadzenia konfrontacji pomiędzy osobami przesłuchiwanymi, a także określa sytuację, w której jest ona niedopuszczalna. Konfrontacja jest zatem czynnością fakultatywną, uzależnioną od oceny organu procesowego, który nie ma obowiązku jej przeprowadzenia w każdym wypadku sprzeczności w oświadczeniach dowodowych. Powinien to zrobić wówczas, gdy może się to przyczynić do prawidłowego ustalenia stanu faktycznego (zob. postanowienie SN z dnia 29 maja 2008 r., V KK 99/08, LEX nr 435313). Jakkolwiek jest oczywistym, że pomiędzy depozycjami oskarżonych S. i B. zachodziła sprzeczność, to już jednak to, czego ona dotyczyła, nie

pozostawiało
najmniejszej
wątpliwości, że nie
mogłaby zostać
wyjaśnioną w drodze
konfrontacji.
Oskarżony B.
zaprzeczał swojej
bytności w miejscu
i czasie oraz
okolicznościach
wskazywanych przez
G. S., a miał
być wedle ustaleń
Sądu I instancji
prowadzącym
skradzione
przedmiotowe A.
(...) transportowane
w asyście V. (...) ze
(...) na północ
Polski w ustalone
miejsce. Czynność
konfrontacji nie
przyczyniłaby się
bowiem do oceny
prawidłowości
rozpoznania przez G.
S. w oskarżonym B.
owego kierującego.
Poza tym zgodnie
z art. 172 kpk nie
mogła zmierzać do
wyjaśnienia
sprzeczności w
depozycjach jednej
z przesłuchanych
osób, a w tym
właśnie upatrywał
potrzeby jej
przeprowadzenia
oskarżony B.
powołując się na
niekonsekwencję G.
S. w zakresie
rozpoznania tegoż
kierującego. Szerzej
odnośnie tego
ostatniego

zagadnienia w sekcji 3.2.			
Wniosek			
uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania zgodnie z art. 437 § 2 zd. 2 kpk może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych:</p> <ul style="list-style-type: none"> • w art. 439 § 1 kpk (bezwzględne przyczyny odwoławcze jak np. nienależyta obsada sądu, branie udziału w wydaniu orzeczenia osoby nieuprawnionej lub niezdolnej do orzekania bądź podlegającej wyłączeniu z mocy prawa, 			

sąd niższego
rzędu orzekł w
sprawie
należącej do
właściwości
sądu wyższego
rzędu,
orzeczenie nie
zostało
podpisane przez
którąkolwiek z
osób biorących
udział w jego
wydaniu,
zachodzi
sprzeczność w
treści
orzeczenia
uniemożliwiająca
jego wykonanie,
orzeczenie
zostało wydane
pomimo to, że
postępowanie
karne co do
tego samego
czynu tej samej
osoby zostało
już
prawomocnie
zakończone),

- art. 454 kpk
(zakazy ne peius
jak np.
niedopuszczalność
skazania
oskarżonego
przez sąd
odwoławczy,
kiedy został on
uniewinniony w
pierwszej
instancji),
- jeżeli jest
konieczne
przeprowadzenie
na nowo

przewodu w
całości.

Ostatni z wyżej wymienionych enumeratywnie wskazanych w ustawie procesowej przypadków wydania orzeczenia kasatoryjnego przez sąd odwoławczy zachodzi wówczas, gdy orzekający sąd pierwszej instancji naruszył przepisy prawa procesowego, co skutkowało, w realiach sprawy, nierzetelnością prowadzonego postępowania sądowego, uzasadniającą potrzebę powtórzenia (przeprowadzenia na nowo) wszystkich czynności procesowych składających się na przewód sądowy w sądzie pierwszej instancji (zob. uchwałę SN z dnia 22 maja 2019 r., I KZP 3/19, OSNKW 2019/6 poz. 31). Ewentualne braki postępowania dowodowego zgodnie z art. 437 § 2 zd. 2 kpk nie stanowią wystarczającej podstawy do uchylenia wyroku uniewinniającego i przekazania sprawy do ponownego

rozpoznania. W przyjętym obecnie modelu postępowania odwoławczego, sąd II instancji zobowiązany jest więc do uzupełnienia materiału dowodowego w ramach przeprowadzanej kontroli odwoławczej i to niezależnie od rodzaju wyroku poddanego tej kontroli (zob. wyrok SN z dnia 23 stycznia 2019 r., III KS 32/18, LEX nr 2619183). Dopiero po dokonaniu takiej czynności pojawia się kwestia zakresu orzekania sądu odwoławczego w związku ze stwierdzonym uchybieniem o charakterze względnej przyczyny odwoławczej (art. 438 kpk). W przypadku wyroku skazującego w grę będzie ewentualnie wchodziło stosowne skorygowanie zaskarżonego orzeczenia.

W rozpatrywanej sprawie Sąd Okręgowy nie stwierdził podniesionego w środku odwoławczym uchybienia, bądź

<p>żeby miało ono wpływ na treść zaskarżonego wyroku, ani też takiego, do uwzględnienia którego byłby zobligowany z urzędu niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść zaskarżonego wyroku.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegająca na wadliwej ocenie:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wyjaśnień G. S. w zakresie, w jakim w oskarżonym B. rozpoznał niejakiego (...), podczas gdy nie był w tym konsekwentnym, • wyjaśnień oskarżonego B. oraz świadka A. S. w zakresie, w jakim wskazywali na niemożność popełnienia przez oskarżonego B. zarzucanego mu czynu ze względu na jego przebywanie w miejscu 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>zamieszkania po wcześniej w nadmiarze spożytym alkoholu, podczas gdy oskarżony B. racjonalnie wytłumaczył się z początkowej niepamięci w tym zakresie, jak też w żaden sposób nie wpływał na zeznania swej partnerki życiowej, pomimo że w trakcie stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania odbywała z nim widzenia, a czas zgłoszenia A. S. jako świadka wynikał z jego niechęci do angażowania jej w sprawę</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Prawdą jest, że oskarżony S. najpierw w E. N., którego wizerunek figurował na fotografii nr 4 na tablicy pogładowej nr 3 (k. 53), rozpoznał kierującego V. (...)</p>				

o początkowym numerze rejestracyjnym (...) ... (k. 55-56, 150), by następnie wskazać właśnie na oskarżonego B. (k. 336), którego wizerunek figurował na fotografii nr 1 na tablicy poglądowej nr 5 (k. 325). Zaznaczenia wymaga, iż tegoż mężczyznę G. S. początkowo określał jako B., pod takim imieniem miał być mu znany, nie był jednak zorientowany w jego danych personalnych, zetknąć się mieli trochę wcześniej przed Świątami Bożego Narodzenia w 2018 r. przy okazji transportowania skradzionej S. (...) z G. do Ł. w ramach procederu, w który się zaangażował w charakterze osoby odpowiedzialnej za przemieszczanie pojazdów już do miejsc, w których były one najczęściej rozbierane na części (k. 49-50). Za każdym razem B. towarzyszyć miał mężczyzna znany mu jako (...), który kierował skradzionymi pojazdami i dowoził je w umówione miejsca. Jako tego mężczyznę G. S.

rozpoznał R. G. (k. 56), którego wizerunek figurował na fotografii nr 2 na tablicy poglądowej nr 4 (k. 54). Istotnie później podczas okazania tablicy poglądowej nr 5 twierdził, iż we wskazanym M. B. rozpoznał owego (...) (k. 336), ale należało to potraktować jako ewidentną omyłkę, o czym świadczyły następujące okoliczności. Już podczas pierwszego okazania wskazywał, że B. poruszał się samochodem V. (...) koloru niebieskiego o początkowych numerach rejestracyjnych (...)... z charakterystycznymi uszkodzeniami w postaci wgnieceń w lewym przednim błotniku oraz drzwiach od strony kierowcy (k. 49v). Natomiast jeszcze przed okazaniem tablicy poglądowej nr 5 m.in. z wizerunkiem M. B. na okazanej mu fotografii samochodu V. (...) koloru granatowego nr rej. (...) zarejestrowanego na konkubinę tego oskarżonego (k. 342-344) rozpoznał właśnie pojazd tej

marki, o którym wcześniej wspominał, konkretnie po widocznych uszkodzeniach przedniego lewego błotnika w okolicy drzwi (k. 332). Nie miał najmniejszych wątpliwości co do tego rozpoznania. Oskarżony B. musiał być natomiast ewidentnie użytkownikiem tego auta, skoro podczas czynności oględzin nie krył, iż ujawnione i zabezpieczone wówczas w tym pojeździe przedmioty w postaci złącza OBD i trzech telefonów stanowią jego własność (k. 360-362). Ponadto G. S. od samego początku wskazywał, że (...) ma około 50 lat i jest starszy od (...), którego wiek szacował na około 30-35 lat (k. 49v-50). Jednocześnie twierdził, że (...) jest mężczyzną niskiego wzrostu lekko siwiejącym (k. 50). Tymczasem najpierw rozpoznał wizerunek E. N. przedstawiający kompletnie łysego mężczyznę, na co zresztą samemu zwrócił uwagę

podczas czynności
okazania (k. 56).
Niewątpliwie zaś
wizerunek
oskarżonego na
tablicy pogładowej
nr 5 mógł
przedstawić
właśnie lekko
siwiejącego
mężczyznę. Zresztą
w bezpośrednim
kontakcie z
oskarżonym w toku
rozprawy
apelacyjnej Sąd
Okręgowy mógł
się zorientować, iż
przynajmniej po
bokach rzucała mu
się siwizna na
włosach. Patrząc zaś
na rysy twarzy
obu mężczyzn na
tablicach
poglądowych
rzeczywiście można
mieć wrażenie, iż są
oni dość podobni
do siebie. Zwraca
uwagę
charakterystyczny
nos, owal twarzy,
kształt oczu,
wielkość brwi, jak
i poprzez fragmenty
barku ich postura.
Metrykalnie M. B.,
choć w czasie okazań
przeprowadzanych z
G. S. liczył sobie
niespełna 43 lata
mógł uchodzić za
mężczyznę
dojrzałego. Takie
też wrażenie
sprawiał dla Sądu
odwoławczego w
bepośrednim
kontakcie na

rozprawie apelacyjnej.

Jednocześnie na zdjęciu nr 2 tablicy poglądowej nr 4, które przedstawiało R. G., był wizerunek mężczyzny wiekowo odpowiadającego 30-35 latkowi, a zatem młodszego. Zresztą R. G. o kilka lat jest młodszy od M. B.. Także wzrost oskarżonego (176 cm) pasuje do osoby, która może być z własnej perspektywy oceniana jako niskiego wzrostu. Mylił się natomiast oskarżony podnosząc, że G. S. okazywano mało czytelne kserokopie tablic poglądowych. Jak wynika z akt sprawy, owe kserokopie są pokłosiem dokonanego wyłączenia do odrębnego prowadzenia materiałów dotyczących kradzieży pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) przeciwko podejrzanym G. S., J. W., R. G. oraz M. B.. Dokonało się to m.in. poprzez wykonanie kserokopii tablic poglądowych dopiero w dniu 19 marca 2019 r. (k. 1), a więc już po przeprowadzeniu

okazań z udziałem G. S.. Ostatnie z nich miało miejsce 7 marca 2019 r. (k. 336). Odnosząc się natomiast do kwestii zapamiętanego przez G. S. numeru rejestracyjnego V. (...), o którym wyjaśniał, trzeba zauważyć, że jakkolwiek obiektywnie druga cyfra w tym numerze została wskazana nieprawidłowo, przyczyny tego należy upatrywać wyłącznie w tym, iż nie została właściwie zakodowana w pamięci tego oskarżonego. Zresztą dostrzec należało, iż cyfra "(...)", bo o tę chodzi, i tak znajdowała się w ciągu znaków jako piąty (cyfra trzecia po dwóch literach) określających numer rejestracyjny rzeczzonego auta. Nieprzypadkowo natomiast oskarżony S. rozpoznał pojazd po innych charakterystycznych cechach, na które wskazywał od samego początku jako mogące posłużyć do jego identyfikacji. Nie można również zapominać, że w innym pojeździe użytym przez oskarżonego, a

mianowicie R. (...)
o nr rej. (...),
ujawniono
urządzenie marki
(...), o którym
Urząd Komunikacji
Elektronicznej
wypowiedział się w
wydanej opinii, że
jest urządzeniem
radiowym
przeznaczonym do
nadawania i odbioru
na wybranych
częstotliwościach w
zakresie 136-174
MHz i 400-520
MHz i technicznie
umożliwia pracę
na częstotliwościach
PMR, na
częstotliwościach w
tzw. paśmie
amatorskim, Walkie
Takie, Policji, Straży
Miejskiej, Straży
Pożarnej,
Pogotowia, PKP,
Taxi, Ochrony oraz
innych służb
mundurowych,
komunalnych,
prywatnych firm
korzystających z
tego zakresu
częstotliwości.
Ponadto miało
wbudowane radio
FM, nie mniej w
pamięci
radiotelefonu nie
były
zaprogramowane
kanały. W każdym
bądź razie
zaprogramowane w
urządzeniu
częstotliwości mogą
być użytkowane
przez daną służbę

radiokomunikacyjną
rządową lub
cywilno-rządową, w
tym wymienione
w art. 4 prawa
telekomunikacyjnego
organy i jednostki
podległe ministrowi
właściwemu do
spraw
wewnętrznych (k.
430), a więc
m.in. przez Policję.
Posiadanie przez
oskarżonego B.
rzeczonego
urządzenia
radiokomunikacyjnego
wpisywało się
mocno w modus
operandi (sposób
działania) grupy
osób, której wycinek
przestępczej
aktywności był
przedmiotem osądu
w niniejszej sprawie,
nie ograniczającej
się jednak li tylko
do przełamywania
zabezpieczeń
pojazdów i ich
zaboru w celu
przywłaszczenia, ale
również zakładającej
szybkie i skuteczne
upłynnienie łupu
wymagające
uprzedniego jego
przetransportowania
na znaczną odległość
w inną część Polski.
Dokonywać się zaś
miało z asystą.
Dla bezpieczeństwa
tak realizowanego
transportu
rzeczywiście
wskazanym, czy
wręcz koniecznym

byłoby prowadzenie nasłuchu częstotliwości policyjnych celem uniknięcia zatrzymania choćby poprzez ominięcie blokad czy rejonów wzmożonych patroli, na wypadek niezwłocznego zaalarmowania tej służby przez ofiary. Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy doszedł jednocześnie do wniosku, że zaniechanie bezpośredniego przesłuchania oskarżonego S. na rozprawie, będące uprawnieniem Sądu Rejonowego (zob. art. 374 § 1 kpk i art. 389 § 1 kpk), nie wpłynęło negatywnie na wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a niewątpliwie nie wnioskował o to oskarżony B. (również w apelacji), jak i jego obrońca. W przekonaniu Sądu Okręgowego bez dopytywania G. S. możliwym było zorientowanie się w powyższym błędzie oraz logiczne oraz zgodnie ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego wytłumaczyć, co niniejszym

uczyniono.
Stwierdzić
natomiast należało
jedynie, iż Sąd
a quo wyjątkowo
pobieżnie odniósł się
do niejednoznacznej
identyfikacji M. B.
przez G. S., a w
zasadzie zagadnienie
to zbagatelizował w
pisemnych
motywach
zaskarżonego
wyroku, choć było
ono kluczowym
dla rozstrzygnięcia
kwestii
odpowiedzialności
karnej tego
oskarżonego,
skutkiem czego
nieprawidłowo
ustalił, że to
M. B. kierował
skradzionym
pojazdem, podczas
gdy był nim R.
G., a oskarżony
B. mu asystował
w prowadzonym
V. (...). Takie
rozpisanie ról
korespondowało
zresztą z tym, do
czego skorym był się
przyznawać R. G. w
ramach rzeczonego
procederu, choć
akurat nie w
odniesieniu do
przedmiotowego
skradzionego A.
(...). Współgrało
także z posiadaniem
przez oskarżonego
B. radiotelefonu
mogącego pracować

na częstotliwościach policyjnych.

Nie miał natomiast Sąd Okręgowy najmniejszych zastrzeżeń do oceny wyjaśnień M. B. i świadka A. S. w zakresie, w jakim wskazywali na niemożność popełnienia przez tego oskarżonego zarzucanego mu czynu. Oczywiście A. S. w swoich zeznaniach dawała alibi konkubentowi. Nie mogło ono jednak przekonywać, jeśli uwzględni się, kiedy to nastąpiło w stosunku do czasu, w którym oskarżony poznał swoje położenie, a więc z chwilą przedstawienia mu zarzutu w postępowaniu przygotowawczym i zastosowania wobec jego osoby tymczasowego aresztowania (13-14 marca 2019 r.). Do dnia 15 lipca 2019 r. nikt o przesłuchanie A. S. nie wnioskował. Dopiero też wtedy oskarżony B. raczył opowiedzieć, co sobie przypomniał na temat nocy, w której miało dojść do kradzieży przedmiotowego samochodu A. (...).

Zwraca uwagę, iż jako osoba pozbawiona wolności pomimo pouczenia nie raczył wnioskować o doprowadzenie na pierwszy termin rozprawy w dniu 10 czerwca 2019 r. (obrońca postulował wtedy jedynie doprowadzenie na kolejny termin rozprawy po konsultacji z mandantem - k. 541v), choć nieco wcześniej, bo w dniach 1 i 4 czerwca 2019 r. zdążył się zapoznać z aktami sprawy (k. 504). Pierwszy osobisty wniosek o doprowadzenie złożony został dopiero 14 czerwca 2019 r., a zawarty był w piśmie datowanym na 11 czerwca 2019 r. (k. 543). W pierwszych wyjaśnieniach twierdził z kolei, iż nie pamięta krytycznego czasu, a wręcz nie wykluczał, iż mógł być wówczas nawet za granicą (k. 372). Jeśli się uwzględni charakterystyczną datę tuż po nowym roku (noc z 1 na 2 stycznia 2019 r.), tłumaczenie oskarżonego, że najpierw nie pamiętał, a potem

sobie przypomniał, gdzie przebywał w krytycznym czasie, a potem jeszcze ujawnia się świadek, który może to potwierdzić, przy czym chodzi o osobę, z którą wcześniej na swój wniosek uzyskał zgodę na kontakt telefoniczny jako osoba pozbawiona wolności (k. 526), rzeczywiście logika i doświadczenie życiowe nie pozwalały uwierzyć w przedstawiane alibi. Urąga natomiast zasadom prawidłowego rozumowania argument, iż osoby mogącej uchronić go nie tylko przed odpowiedzialnością karną, ale dalszym stosowaniem tymczasowego aresztowania, nie zdecydował się niezwłocznie zgłosić w charakterze świadka nie chcąc jej poddawać stresowi związanemu z czynnością przesłuchania. Gołosłownym pozostało natomiast twierdzenie, iż stan zdrowia A. S. mógł stanowić realny powód rezygnacji z wcześniejszego wniosku o jej przesłuchanie, kiedy skierowanie na

<p>radioterapię w dniu 7 czerwca 2019 r. nosi datę 30 maja 2019 r., a badanie TK klatki piersiowej, na podstawie którego m.in. owo skierowanie zostało wystawione, wykonane zostało raptem 16 maja 2019 r. (k. 550, 551). Akta sprawy nie potwierdzają też, by oskarżony już w dniu 18 czerwca 2019 r. wnioskował o przesłuchanie konkubiny, a więc przed złożeniem przez siebie wyjaśnień na rozprawie w dniu 15 lipca 2019 r..</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Błędne ustalenie, że to oskarżony B. kierował skradzionym A. (...), podczas gdy prawidłowo należało stwierdzić, iż asystował w</p>		

prowadzonym V.
(...) w transporcie
skradzionego auta,
za kierownicą
którego zasiadał R.
G., nie miało
wpływu na treść
zaskarżonego
wyroku.
Oskarżonemu
przypisano
popelnienie
przestępstwa we
współsprawstwie z
innymi osobami.
Innego rodzaju
aktywność w
popelnieniu
przestępstwa w
ramach dokonanego
podziału ról
pomiędzy
współdziałające
osoby nie mogła
mieć zaś wpływu
na przyjęcie w tej
konkretnej sprawie,
że oskarżony był
jednym ze
wspólników, który
miał do wykonania
konkretne zadanie,
od którego zależało
powodzenie
dokonanej kradzieży
z włamaniem,
obliczonej przecież
na szybkie i
skuteczne
upłynnienie łupu.
Warunkiem
odpowiedzialności
za współsprawstwo
jest przecież
wykazanie, że
współdziałających
łączyło
porozumienie
obejmujące wspólne
wykonanie czynu

zabronionego zgodnie z przyjętym podziałem ról oraz że każdy z uczestników porozumienia obejmował świadomością realizację całości znamion określonego czynu zabronionego (zob. wyrok SN z dnia 5 marca 2002 r., II KKN 77/00, LEX nr 51808). Jak jednak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, dla przyjęcia współsprawstwa nie jest jednak konieczne własnoręczne realizowanie znamion czynu zabronionego, gdyż decyduje wspólne popełnienie przestępstwa według uzgodnionego podziału ról. Współsprawcą zatem jest nawet ten, którego zachowanie dopełniło zachowanie innych uczestników postępowania w stopniu, który zgodnie z porozumieniem i podziałem ról współdecydował o popełnieniu przestępstwa. (zob. wyrok SA w Lublinie z dnia 15 czerwca 2000 r., II AKa 70/00, LEX nr 46983).

O współsprawstwie mówimy więc nie tylko wtedy, gdy każda ze współdziałających osób realizuje część znamion składających się na opis czynu zabronionego, a suma ich zachowań stanowi realizację znamion określonego typu czynu zabronionego, ale także wtedy, gdy współdziałający nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego popełnianego wspólnie czynu zabronionego, ale wykonywana przez niego czynność stanowi jednak istotny wkład w realizację wspólnego przedsięwzięcia, wyrażający się w tym, że bez jego udziału w ogóle nie doszłoby do popełnienia czynu zabronionego lub też doszłoby do jego popełnienia w inny sposób (zob. wyrok SN z dnia 29 czerwca 2006 r., V KK 391/05, Prok. i Pr.-wkł. 2007, nr 1, poz. 2; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 21 października 2014 r., II AKA 278/14, LEX nr 1567126; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 1 października 2014

<p>r., II AKa 251/14, LEX nr 1540998; postanowienie SN z dnia 11 kwietnia 2014 r., V KK 408/13, LEX nr 1482487; wyrok SA w Łodzi z dnia 23 listopada 2000 r., II AKa 169/00, Prok. i Pr.-wkl. 2001, nr 6, poz. 13; wyrok SA w Łodzi z dnia 14 października 1998 r., II AKa 129/98, Prok. i Pr.-wkl. 2000, nr 5, poz. 18). Wystarczy zatem, że osoba taka działa w ramach uzgodnionego podziału ról, umożliwiając innemu sprawcy wykonanie czynu zabronionego (zob. postanowienie SN z dnia 1 marca 2005 r., III KK 208/04, OSNKW 2005/7-8/62; postanowienie SN z dnia 20 kwietnia 2004 r., V KK 351/03, OSNKW 2004/5/53). Ponadto jak w sekcji 3.1..</p>				
<p>3.3.</p>	<p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść polegający na niezasadnym przyjęciu, że oskarżony B. był zaangażowany w popełnienie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>zarzucanego mu czynu, podczas gdy G. S. wadliwie go rozpoznał jako (...), nie miał także współoskarżony wiedzy, kto fizycznie przełamywał zabezpieczenia ukradzionego pojazdu i odjeżdżał nim z miejsca, w którym zostało zaparkowane przez jego użytkownika, a biegły D. M. (1) stwierdził na rozprawie, że zabezpieczone w miejscu zamieszkania oskarżonego B. komputer przenośny H. wraz z testerem diagnostycznym D. nie mogły posłużyć do przełamania zabezpieczeń ukradzionego pojazdu</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Z przyczyn omówionych w sekcji 3.2. nie było błędym ustalenie, że G. S. prawidłowo rozpoznał oskarżonego B. jako jednego z mężczyzn, którzy dostarczyli do P. w woj. (...) przedmiotowe skradzione A. (...),</p>				

wadliwym było jedynie przypisanie mu konkretnie roli kierującego tym pojazdem, a nie asystującego w transporcie kierowcy V. (...), ale nie miało to wpływu na pociągnięcie oskarżonego do odpowiedzialności karnej za udział w charakterze współsprawcy w popełnieniu zarzucanego mu czynu.

Sąd Rejonowy rzeczywiście też błędnie ustalił, że to konkretnie oskarżony odjechał skradzionym pojazdem z miejsca zdarzenia. Ku takiemu ustaleniu nie dysponował żadnym dowodem, a okoliczność, że to M. B. dojechałby nim do P., wcale na to nie musiałaby również pewnie wskazywać. Jak wynikało z wyjaśnień R. G., sposób upłynniania łupów polegać miał przecież na zmieniających się kierujących skradzionymi pojazdami. Z przyczyn omówionych w sekcji 3.2. nie miało to jednak również wpływu na pociągnięcie

oskarżonego do odpowiedzialności karnej za udział w charakterze współsprawcy w popełnieniu zarzucanego mu czynu.

Sąd Rejonowy wcale zaś nie ustalił, że oskarżony był jedną z osób, które uczestniczyły bezpośrednio w przełamaniu zabezpieczeń skradzionego przedmiotowego A. (...), co akurat nie dziwiło, gdyż nie dysponował na tę okoliczność żadnym dowodem. Zresztą Sąd Rejonowy przyjął, iż poza czterema oskarżonymi, z których M. B. i R. G. uczestniczyli w transporcie łupu do P., a stamtąd oskarżeni S. i W. za to odpowiadali, w przestępstwo były zaangażowane jeszcze inne nieustalone osoby. Z przyczyn omówionych w sekcji 3.2. nawet brak bezpośredniego zaangażowania się oskarżonego w zabór pojazdu nie wykluczałby prawidłowości przyjęcia, że współdziałał zgodnie z dokonany

podziałem ról z innymi osobami w charakterze współsprawcy w popełnieniu zarzucanego mu przestępstwa. Tym samym w istocie bez znaczenia dla kwestii odpowiedzialności karnej M. B. były okoliczności podniesione podczas przesłuchania na rozprawie przez biegłego D. M. (2), a odnoszące się konkretnie do zabezpieczonych podczas przeszukania miejsca zamieszkania tego oskarżonego złącza OBD D. i laptopa H., a co do których podczas tej czynności M. B. nawet twierdził, iż nie należą do niego, lecz sąsiada o imieniu T. (k. 357-359). Nie mniej skarżący jednocześnie nie dostrzegł, że pisemna opinia biegłego M. w zakresie, w jakim formułowała wnioski, że określone przedmioty mogą służyć do uruchomienia pojazdu z pominięciem fabrycznych zabezpieczeń, odnosiła to

stwierdzenie łącznie do w/w testera diagnostycznego wraz z interfejsem OBD koloru niebieskiego z gniazdem oraz urządzenia elektronicznego w kształcie prostopadłościanu koloru srebrnego z dwoma portami i przełącznikiem. Tymczasem dwa ostatnie przedmioty zabezpieczone zostały podczas przeszukania miejsca zamieszkania R. G. (k. 206-208), który również był zaangażowany w przedmiotową kradzież z włamaniem. O dziwo dysponował także stacją nasłuchową i urządzeniem radiokomunikacyjnym B..

Za odmiennymi wnioskami co do zaangażowania oskarżonego w popełnienie przestępstwa nie mogły przemawiać w oderwaniu od naprowadzonych wyżej okoliczności wyjaśnienia pozostałych oskarżonych. Wprawdzie żaden z nich nie przyznał, by znał M. B., lecz tego rodzaju

<p>postawa nie mogła w świetle wskazań doświadczenia życiowego dziwić. Nierzadko spotyka się solidarność osób popełniających we współdziałaniu przestępstwa, które za wszelką cenę chcą ukryć związki ze sobą, choćby dlatego, żeby minimalizować własną odpowiedzialność.</p>				
<p>Wniosek</p>				
<p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Jak w sekcji 3.1. i 3.2.</p>				
<p>3.4.</p>	<p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść polegający na niezasadnym przyjęciu, że oskarżony przypisanego przestępstwa kradzieży z włamaniem dopuścił</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	się w warunkach recydywy specjalnej z art. 64 § 1 kk		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy przesłanki recydywy specjalnej z art. 64 § 1 kk. Z perspektywy tego przepisu istotny był czas zakończenia odbywania kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy za przestępstwo umyślne podobne do przypisanego w niniejszym postępowaniu. To nowe przestępstwo powinno być popełnione jedynie przed upływem 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności we wskazanym rozmiarze za wcześniejsze przestępstwo umyślne i podobne do nowo popełnionego. Nie miał natomiast znaczenia czas popełnienia tego poprzedniego przestępstwa.</p> <p>Zgodnie z art. 115 § 3 kk przestępstwami</p>			

podobnymi są
przestępstwa
popelnione w celu
osiągnięcia korzyści
majątkowej.

Przestępstwa
popelnione w celu
osiągnięcia korzyści
majątkowej są
natomiast do siebie
podobne niezależnie
od tego, czy
cel osiągnięcia tej
korzyści należy do
ich ustawowych
znamion (zob. wyrok
SA w Łodzi z dnia
12 czerwca 2013 r., II
AKa 87/13, LEX nr
1324704).

Korzyścią
majątkową w
rozumieniu art. 115 §
4 kk stanowiącą cel
działania sprawcy
jest zaś każde
przysporzenie
majątku sobie lub
innej osobie albo
uniknięcie w nim
strat (zob. uchwałę
SN z dnia 30
stycznia 1980 r.,
VII KZP 41/78,
OSNKW 1980/3,
poz. 24). W tym
kontekście nie może
budzić wątpliwości,
że przestępstwo
kradzieży z
włamaniem ze swej
istoty jest
przestępstwem
popelnionym w celu
osiągnięcia korzyści
majątkowej. W
sprawie IV K 21/13
Sądu Okręgowego w
Gliwicach oskarżony

<p>został zaś skazany za przestępstwa, do znamion których należało działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, konkretnie na kary po 1 rok i 8 miesięcy pozbawienia wolności za dwa przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oraz na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk. Przy czym kary te odbył w całości w ramach kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności orzeczonej tym samym wyrokiem w okresie od 29 marca 2012 r. do 28 marca 2016 r. (k. 531-537).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Jak w sekcji 3.1.				
3.5.	błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść polegający na niezasadnym przyjęciu, że odnośnie oskarżonego B. nie istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna i tylko kara bezwzględnego pozbawienia wolności pozwoli na osiągnięcie celów kary	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Już tylko popelnienie przestępstwa w warunkach uprzedniego skazania na karę pozbawienia wolności zgodnie z art. 69 § 1 kk wykluczałoby możliwość zastosowania wobec oskarżonego				

dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, nie wspominając, że i wymiar tej kary przekraczający jeden rok na to nie pozwalał w myśl przywołanego przepisu.

Niezależnie od powyższego nie popełnił błędu Sąd Rejonowy dochodząc do wniosku, że oskarżony nie zasłużył na dobrodziejstwo instytucji z art. 69 § 1 kk z tego względu że nie spełniał warunkującego jej zastosowanie kryterium w postaci istnienia pozytywnej prognozy społeczno-kryminologicznej opartej na przekonaniu, że jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, w szczególności zapobieżenia powrotności do przestępstwa. Podstawową więc przesłanką stosowania omawianej instytucji jest pozytywna prognoza, wyrażająca się w przekonaniu sądu, że sprawca wykona

nałożone obowiązki próby i nie powróci do przestępstwa, a zatem wykonanie wymierzonej mu kary nie jest konieczne. Przy czym zawieszając wykonanie kary bierze się pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa.

Podkreślenia wymaga, iż oskarżony był dotychczas trzykrotnie karany. Oprócz skazania stanowiącego podstawę recydywy specjalnej ma też na koncie wcześniej popełnione dwa przestępstwa paserstwa, przy czym jedno z nich kwalifikowane kumulatywnie z art. 270 § 1 kk. Uwzględniając charakter dotychczasowej karalności oskarżonego, jego doświadczenia z długoletnim pobytem w warunkach izolacji penitencjarnej, po którym powrócił na drogę przestępstwa, dopuszczając się czynu o dość

<p>znacznym stopniu zorganizowania, w zupełności uprawnionym był wniosek Sądu Rejonowego, iż nie rokuje on pozytywnie na przyszłość i nie gwarantuje, że w konflikt z prawem więcej nie popadnie. Poza tym w tym konkretnym przypadku również względem na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa sprzeciwiałby się łagodniejszemu potraktowaniu oskarżonego w zakresie rozstrzygnięcia o karze.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Jak w sekcji 3.1.</p>			
<p>1.OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>			

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności			
1.ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			
0.1.Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
uznanie oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk polegającego na tym, że w nocy z dnia 1 na 2 stycznia 2019 r. w Z. działając wspólnie i w porozumieniu z G. S., J. W. i R. G. oraz z innymi nieustalonymi osobami po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) powodując straty w wysokości 60.000			

<p>złotych na szkodę (...), przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy za umyślne przestępstwo podobne (również popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej)</p>			
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>			
<p>Nawet w świetle skorygowanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych prawidłowo oskarżonemu B. przypisano popełnienie przestępstwa z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Ponadto nie stwierdzono takich uchybień, które należałoby uwzględnić z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 § 1 kpk, art. 440 kpk, art. 435 kpk, art. 455 kpk).</p>			
<p>5.1.2.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>		
<p>wymierzenie oskarżonemu za przypisane przestępstwo na mocy art. 279 § 1 kk kary 1</p>			

<p>roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 2 kk również kary grzywny w ilości 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych, z zaliczeniem oskarżonemu na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 marca 2019 r. godz. 11:18 do dnia 11 września 2019 r. godz. 11:18.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Wymierzone oskarżonemu B. kary nie rażą surowością. Okres zaliczony na poczet kary pozbawienia wolności uwzględnił wprowadzenie oskarżonemu w trakcie stosowania tymczasowego aresztowania kary zastępczej pozbawienia wolności. Miało to miejsce w dniu 11 września 2019 r. o godz. 11:18 (k. 612).</p>		

5.1.3.	Przedmiot utrzymania w mocy		
orzeczenie na mocy art. 46 § 1 kk obowiązku naprawienia w całości szkody poprzez solidarną zapłatę na rzecz pokrzywdzonego przez czterech ustalonych sprawców (w tym oskarżonego B.) kwoty 60.000 złotych			
Związłe o powodach utrzymania w mocy			
Bez zastrzeżeń, poza tym nie kwestionowane.			
5.1.4.	Przedmiot utrzymania w mocy		
zwolnienie oskarżonego na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych opłaty od ponoszenia kosztów sądowych			
Związłe o powodach utrzymania w mocy			
Bez zastrzeżeń. Możliwie			

najkorzystniejsze dla oskarżonego B..			
0.1.Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
0.1.Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.1.Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia				
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.		
Zwięzłe o powodach uchylenia				
0.0.1.Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania				
0.1.Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku				
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności			
1.Koszty Procesu				
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności			
2	Zasadą wynikającą z art. 636 § 1 kpk jest, że w przypadku nieuwzględnienia środka odwoławczego koszty procesu za postępowanie			

odwoławcze ponosi ten, kto wniósł tenże środek. W razie nieuwzględnienia środków odwoławczych wniesionych przez co najmniej dwa uprawnione podmioty zgodnie z art. 636 § 2 kpk stosuje się odpowiednio art. 633 kpk, zgodnie z którym rozdziela się te koszty pomiędzy zobowiązanych do ich poniesienia według zasad słuszności. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie doszukał się podstaw do zwolnienia oskarżonego B. choćby w części od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego po myśli art. 624 § 1 kpk. Sąd został on obciążony połową wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym, a ograniczających się do ryczałtu za doręczenia pism wynoszącego 20 złotych oraz opłatą za II instancję. Przez przeoczenie wysokość opłaty nie uwzględniała jednak, że oprócz kary 1 roku

	<p>i 2 miesięcy pozbawienia wolności oskarżonemu wymierzona została kumulatywna kara grzywny w wysokości 2000 złotych (uzyskanej po przemnożeniu liczby stawek dziennych i ustalonej wysokości stawki dziennej). Stąd stosownie do art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych opłata powinna wynosić 700 złotych, a nie jedynie 300 złotych. Tego rodzaju błąd podlegać będzie naprawieniu w trybie art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.</p>		
1.PODPIS			

0.1.Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony M. B.		

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	uznanie oskarżonego M. B. za winnego popełnienia zarzucanego czynu z art. 279 § 1 kk dodatkowo przy przyjęciu jego popełnienia w warunkach z art. 64 § 1 kk i wszelkie związane z tym konsekwencje	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana